www.crisitotal2010.tk

Publicació oficial de CrisiTotal2010™. Exemplar gratuït.

CRISI TOTAL™ 2010

CrisiTotal2010™, arriba el **desastre**

A mitjans de 2010 confluiran tot un seguit de crisis (crisi energètica, crisi alimentària, crisi financera, crisi ecològica, i finalment, crisi sistèmica) que conduiran inevitablement al col·lapse del sistema capitalista i posterior esfondrament de la civilització Occidental. Les diverses crisis es reatroalimentaran creant un *feedback* positiu que farà que les crisis creixin exponencialment donant lloc a la CrisiTotal2010™. Tan bon punt haguem sobrepassat el pic de producció mundial de gas i petroli, a mesura que s'eixampli l'esquerda entre l'oferta i la demanda d'energia, la vida serà cada cop més precària per capes cada cop més extenses de la població. Fer-se amb les necessitats bàsiques, fins llavors una trivialitat, esdevindrà la principal preocupació de la població. Amb el declivi de combustibles fòssils barats la superpoblació humana mundial es veurà abocada a reduir-se dràsticament durant el curt termini d'una generació.

La CrisiTotal2010™ farà que qualsevol mala experiència anterior sembli ridícula.

O tanmateix podria ser que finalment no passi res i que tot segueixi igual: la gent seguirà aïllada en les seves cel·les en forma de pisos relacionant-se virtualment, sortint únicament per treballar i consumir feliçment, i les ciutats seguiran creixent com a paràsits consumint/destruint tots els recursos/formes de vida de la terra.

*Quan entris al teu supermercat habitual, s'hagin esgotat totes les existències, i no hi hagi cap vaga de transportistes anunciada als diaris... podràs començar a preocupar-te, **la CrisiTotal2010™ haurà arribat.**

CRISI TOTAL

Quan el món s'acaba, la gent surt dels seus apartaments i coneix per primera vegada als seus veïns; comparteixen menjar, històries, es fan companyia. Ningú ha d'anar a treballar; ningú se'n recorda de mirar-se al mirall o el correu electrònic abans de sortir de casa. Gent que abans ni es coneixia ara s'abraça, plorant i rient. Les convencions socials s'esvaeixen, la gent confessa els seus secrets i ho perdona tot, les estrelles es tornen a veure sobre les ciutats i nou mesos més tard, una nova generació ha nascut.

És cert, l'índex de natalitat augmenta immediatament després dels desastres, al mateix temps que l'índex de mortalitat decreix. La gent normalment no mor de vella—això vol dir que no mor d'avorriment—durant una catàstrofe. Per molt precària que sigui la vida, val la pena mantenir-se viu per viure-la; en realitat, mai havia sigut tan interessant. La urgència de l'emergència és la sal (la motivació) que el constant estrès de baixa intensitat de la vida quotidiana mai ens podria oferir.

Però què passa amb la gent que mor en els desastres? És cert que hi ha gent que perd la vida en onades de calor, inundacions i atemptats terroristes; també mor en accidents de cotxe, accidents laborals, sobredosis de drogues, atacs de cor i càncers de pulmó—i, sobretot i més que mai, sola i oblidada a la seva pròpia casa. El que és curiós és que, com a societat, ens terroritzen els desastres tot i que la vida quotidiana és estadísticament molt més perillosa per a nosaltres; i que, al mateix temps que els temem, els trobem fascinants. Per arribar al fons de l'assumpte, hem de reexaminar ambdós desastres i el seu suposat oposat, la normalitat, i esbrinar realment quin és quin. Podríem començar observant els desastres des de la perspectiva dissident, a través dels ulls prohibits d'aquella part secreta de cadascú de nosaltres que anhela els desastres.

Desastre com a Interrupció

És un secret públic: els desastres són excitants. En les nostres vides "normals", ens acomodem als límits del que sembla ser el món, i aquesta acomodació esdevé la nostra presó. Els desastres trastoquen i qüestionen tota la nostra vida; el món sencer sembla dir-nos que tot és possible, i ens trobem a nosaltres mateixes foragitades de les nostres presons, tremolant davant les ruïnes. En aquestes noves condicions, podem convertir-nos en herois, ser testimonis de miracles i patir tragèdies més que indignitats; ens trobem totalment compromeses, donem les gràcies a tothom i per tot el que tenim, inclòs per allò que hem perdut. El perill i l'angoixa no sempre arriben sense ser covidades; intercanviar les avorrides velles pors i frustracions per unes altres de noves i absorbents, pot ser un autèntic alleujament. En el despertar del desastre, tot té pes i significat—les llàgrimes i les rialles vénen fàcilment, i ningú està segur del que passarà a continuació. Més tard, molta gent troba difícil reajustar-se, resignar-se altre vegada al que ja coneixen.

Els desastres aporten la igualtat que la llei promet però mai aconsegueix fer realitat. Quan arriba el desastre, un noi en cadira de rodes no és menys que un executiu: l'un al costat de l'altre miren com el foc creix davant seu. Immigrants i marginats socials poden elevar-se a posicions de prestigi i populars—en realitat, aquesta podria ser la única gent preparada per a la situació: quan l'És s'evapora, la gent que ho ha invertit tot en l'És, passen a dependre d'aquells que s'han passat la vida considerant el Podria Ser. Habilitats que semblaven irrellevants—combatre la policia antiavalot, o sobreviure en els boscos—de sobte esdevenen essencials per a tothom.

Els desastres fan que els fets socials que composen la realitat esdevinguin negociables; una abrupta llibertat pren el lloc al ventall d'opcions habituals.

Excursionistes perduts que aprenen a fer foc, mares que aixequen automòbils de sobre els seus fills, dòcils passatgers d'avió que fan canibalisme i són aplaudits per això. Quan les escoles romanen tancades i les carreteres són impracticables, quan tot ha volat pels aires, ningú es troba a mercè de la rutina per més temps, atrofiant la covardia i la inèrcia: en aquest nou paisatge trastornat, l'autodeterminació completa és inevitable. Les catàstrofes a vegades són descrites com a experiències d'alliberament total. No és casualitat que la salvació a la qual es fa referència en tantes tradicions religioses arribi a través d'una fase de terrible destrucció: el reialme del cel arriba a través del fum.

Que la noció de tal apocalipsi—ja sigui com a guerra nuclear, judici final, o revolució total—estigui tan extesa en la nostra civilització suggereix una popular fascinació. La nostra preocupació pel perill i la tragèdia implica un anhel pel risc i la incertesa. *Què faries si sabessis que només et queden 24 hores de vida?* Des dels nostres cubicles tan sols podem albirar la llibertat total en un context d'imminent destrucció.

Aquí, en el món de les estructures, la seguretat i la rutina, tan sols coneixem els desastres de lluny, com a espectacles: en les notícies dels mitjans de comunicació, pel·lícules o rumors. Aquestes representacions serveixen a uns propòsits determinats, sobretot a la intimidació: ens mantenen intimidats, agraïts per la protecció dels nostres nobles líders. El desastre que veiem a través d'aquestes pantalles, com el salvatgisme més enllà de les muralles de la civilització, és un malson on la vida és curta, bruta i lletja. Aquestes representacions també compleixen un rol econòmic: treuen rèdit econòmic de la immensa popularitat de l'apocalipsi—cada cop és més habitual viure la vida indirectament a través de pel·lícules d'acció i videojocs. En el procés, ens ensenyen la important lliçó de que els moments de veritat que anhelem secretament són distants, inaccessibles, i que potser tan sols són de ficció; res amb el que puguem participar-hi o, pel tema que ens ocupa, precipitar. És a dir: aquests nobles líders, simplement ens estan protegint o s'estan protegint a ells mateixos?

A on encaixen els nostres líders en l'anatomia de la calamitat? Transportats amb avions privats per adreçar-se a les víctimes (ehem, i a les càmeres), parlen com si haguessin patit les tragèdies ells mateixos, però ells no són els que pateixen quan alguna cosa va malament. Aquells que estudien els desastres ens diuen que els desastres poden incrementar les oportunitats d'explotació, però també redueixen les motivacions per fer-ho, o almenys entre la gent que experimenta els desastres; així doncs, l'única explotació en condicions de desastre és perpetrada per forasters, gent que treu profit de la situació per desplomar als supervivents. Els nostres líders són els que treuen profit dels desastres—més concretament, del terror que provoquen; en depenen per mantenir el seu poder. Els desastres funcionen per ells—especialment si no els experimentem mai nosaltres mateixes, i tan sols els veiem per televisió, en els diaris, en els nostres malsons. En realitat, aquests líders són els que ens estan posant en perill—són les seves polítiques que ens provoquen càncer i tornen als terroristes suïcides contra nosaltres.

Però ens estan protegint? Abans, els abocaments de petroli i els accidents de cotxe eren considerats autèntics desastres; avui en dia, són pràcticament característiques estàndards de la nostra societat que ja es tenen en compte per avançat. No són anomalies, sinó rutines. Per altra banda, les interrupcions reals on el sistema es col·lapsa com ara les apagades elèctriques o les amenaces de bomba, són descrites com a desastres, encara que no hi mori ningú. Les temem religiosament, però aquells que han viscut tals interrupcions saben que no son tan dramàtiques com les pinten.

La principal característica dels desastres tal i com els coneixem és que trenquen amb l'status quo. No és la destructivitat que caracteritza als desastres: els escorxadors, els suïcidis, i els danys col·laterals del nostre sistema econòmic prenen més vides que totes les

2010

catàstrofes juntes, mentre que molts desastres acaben sense una sola mort. Si les víctimes de tots els desastres es comptessin de la mateixa manera que les morts que genera la "vida normal", els desastres es veurien molt segurs, de la mateixa manera que el nombre de morts i injustícies perpetrades per gent que obeeix a les autoritats sobrepassa amb escreix aquelles perpetrades pels que desobeeixen les lleis. Tot i així, hi ha qui viu els desastres amb horror mentre que admira les virtuts de la guerra: aquesta gent tem la vida sense regles però se senten com a casa en el seu oposat d'ordre. La guerra, és especialment un ritual molt segur—protegeix l'status quo, la màxima normalitat. No és casualitat que el desastre de l'11 de setembre fos precedit immediatament per una sèrie de guerres—la calamitat de les quals ha sigut definitivament la més sanguinària.

Així doncs, només els covards temen els desastres—és a dir, totes tenim una part covarda a dins nostre que voldria mantenir-ho tot familiar, sigui al preu que sigui, encara que sigui a costa de vides. Aquesta és la por a allò desconegut en la seva forma més pura: projecta caos, destrucció i mort a tot allò que no ens resulti ordinari. Així podem concloure que aquells que més temen allò desconegut, viuen en un món de terror. Precisament, és la gent més terroritzada que té més por de marxar del seu territori. La gent lliure, la gent sense por, preparada per viure les inclemències del dia a dia, dóna la benvinguda a nous horitzons, i fins i tot als desastres.

El Desastre com a condició permanent

Espera un moment—com pot ser possible que els desastres siguin la màxima expressió de l'aventura, la comunitat i la vida mateixa? Això vol dir que si volem viure autènticament, ens hem de passar la vida cercant desastres, perseguint els pocs moments d'agitació que el destí ens ofereix, anhelant els fugaços moments de destrucció i renaixement mentre mantenim la nostra vida rutinària? Val la pena això? La dona cansada de les despeses del cotxe i el matrimoni anhela tornados i tifons, o tan sols es troba desesperada buscant alguna manera d'escapar de la seva realitat?

Potser no caldria anar tan lluny—potser els desastres no són tan extraordinaris al capdavall, excepte els desastres reals, el pitjor desastre és el que vivim a diari: la buidor de les nostres agendes plenes, la trivialitat que ens trivialitza, la maquinària que funciona amb rius de sang. Això explicaria perquè ens sentim tan lliures sempre que alguna cosa, qualsevol cosa, per més horrorosa o perillosa que sigui, interromp tot això.

Potser l'excitació i la immediatesa que esclata en els desastres son simples indicacions d'un retorn al nostre estat natural. Si aquest és el cas, llavors no són els desastres *per se* que són alliberadors—és més aviat una qüestió de perspectiva: un "desastre" que trenca amb les nostres opressions és experimentat com un moment d'alliberament, mentre que la "vida normal" és realment un Desastre disfressat.

De fet, la majoria dels desastres que patim provenen d'aquest Desastre invisible. La destrucció de l'amazònia i la capa d'ozó, holocausts perpetrats amb armes biològiques i bombes intel·ligents, inclòs epidèmies globals com ara les vaques boges, l'anorèxia, la bulímia, la depressió—tot això no seria possible sense el poder centralitzat estatal i corporatiu, i la feina sense significat de bilions de persones. Viure amb allò desconegut al nostre davant i al nostre voltant, lluitar únicament contra els "desastres naturals" amb els quals s'enfrontaven els nostres ancestres, seria pràcticament idíl·lic després de tot això.

Podríem combatre el Desastre amb desastre? Si paréssim d'alimentar les seves flames amb la nostra dura feina i la nostra atenció, si paréssim de pagar tribut, el Desastre segur que es col·lapsaria i es destruiria d'una vegada per totes. Si aquest status quo és el Desastre definitiu, si és realment desordre i tragèdia normalitzada com a sistema, cap desastre amb minúscula podria ser pitjor. *Interromp el desastre!*

Alguns de nosaltres ja ho estem practicant. No vivim en el Desastre, sinó en els seus marges—si, en un estat de desastres continus ple de dificultats, però res comparat amb la misèria de la vida en l'autèntica zona de Desastre. No hem d'esperar que arribi la catàstrofe per gaudir dels seus beneficis—podem sembrar el desastre sempre que vulguem. I som el desastre.

El Desastre es cuida de tot. És a dir: el Desastre ho arruïna tot, deixant-ho tot intacte.

Contemplem desastres des de dins el Desastre, el seu suposat oposat. Des d'aquí dins, semblen aterradors—tot ho sembla. Pensant amb els desastres, sempre els veiem davant nostre, en el futur. Però en realitat, el Desastre ens envolta, una desolació que vivim dia rera dia—enlloc del futur incert, és aquest horror, el més banal i familiar, que no podem concebre i no podem afrontar. La garantia de que, excepte si hi ha una catàstrofe, tot seguirà igual, totes les injustícies i humiliacions incloses—què podria ser més terrible que això?

El Desastre és que no hi ha desastre. Només un autèntic desastre podria salvar-nos del Desastre, que és l'*autèntic* desastre.

Al capdavall, és únicament la por als desastres que manté al Desastre en el seu lloc. Quan la gent reconegui que no és als desastres que han de témer sinó al Desastre, el següent desastre (potser CrisiTotal2010) posarà punt i final al Desastre d'una vegada i per totes.

UN CAP DE SETMANA QUALSEVOL ÉS MÉS SANGUINARI QUE TOT UN MES SEGUIT D'INSURRECCIONS

"Els desastres uneixen a la gent, impartint un projecte i context comuns. En aquesta atmosfera oberta i democràtica, les persones que abans coexistien separadament ara s'identifiquen mútuament. Aquest sentit de comunitat ofereix indicis d'un altre tipus de societat, convertint la calamitat en precursora d'un futur millor. Els desastres són sovint un gresol de moviments revolucionaris: en aquestes condicions extremes, la gent experimenta l'ampli ventall de possibilitats que ofereix la vida i conseqüentment, es mobilitza per tal de desenvolupar-les".

National Research Council Committee on Disaster Studies,
Convergence Behavior in Disasters: A Problem in Social Control

TOT EL QUE PUJA... BAIXA!

Esperem que aquest text ajudi a comprendre les causes i les possibles conseqüències de la CrisiTotal2010™:

CONSIDERANT

• Que ens trobem a l'inici o en l'avantsala del denominat pic de la producció mundial de petroli i que això significa que el petroli barat és història.

• Que l'actual sistema econòmic, industrial i social en els països anomenats "desenvolupats" depèn de la disponibilitat d'aquest petroli barat.

• Que l'actual fase globalitzada del capitalisme només és possible per mitjà d'un sistema massiu de transport mogut per derivats del petroli.

• Que la seva substitució per algun altre tipus de combustible o font d'energia requereix un temps, inversió, coordinació i tècniques per als quals ja no hi ha temps.

• Que la financiació actual de l'economia està basada en el creixement perpetu del PIB i que aquest acabarà demostrant ser impossible per qüestions físiques, ja que vivim en un planeta finit.

• Que aquest creixement no és viable ni tan sols a mitjà termini en un context financer i energètic com l'actual i això derivarà en una Gran Depressió que suposarà l'enfonsament definitiu del sistema econòmic.

• Que aquest enfonsament comportarà un gran sofriment a nivell mundial, fallides, atur, revoltes socials i una reculada en la qualitat de vida sense precedents ni volta enrere, fins i tot condemnant a la mort a milions d'éssers humans.

• Que els partits polítics, les companyies transnacionals i les institucions internacionals amb poder sobre l'economia i les regles del comerç internacional estan dedicades al manteniment d'aquest sistema insostenible, i per tant no podem esperar d'ells una solució que passi per canviar de sistema.

• Que el mercat capitalista és inherentment incapaç de buscar objectius a llarg termini. Que la farsa democràtica que vivim, tampoc, ja que no és compatible amb una planificació a més llarg termini que el de les pròximes eleccions.

• Que la cooperació internacional és inviable en un context dominat per una única superpotència militarista (EEUU) que incompleix l'ordre internacional i l'única missió del qual és defensar la seva pròpia hegemonia sobre el planeta i els seus recursos.

• Que l'acció social i política dels ciutadans es veu cada dia més limitada per una progressiva retallada en els seus drets i llibertats.

• Que els mitjans de comunicació de masses són els baluards del sistema, en simbiosi amb la publicitat (estratègia de control mental de la població per a la perpetuació del consum insostenible) i al servei únicament de les grans empreses i poders polítics que els posseeixen i controlen.

• Que la promoció massiva a nivell mundial dels canvis imprescindibles en el model de consum d'energia i d'altres recursos és impossible en aquest context polític, mediàtic i social.

CONCLOC

• Que el sistema socioeconòmic industrial actual està abocat al seu col·lapse en els pròxims anys (2010?!).

• Que aquest col·lapse és probable que sigui més ràpid que lent, considerant la debilitat del sistema financer internacional i la vulnerabilitat del mateix a consequència de la manca de confiança del consumidor i de l'inversor, i al creixement negatiu de l'economia, per al qual no disposa de defenses, ja que el neoliberalisme imperant s'ha encarregat d'eliminar els pocs controls públics existents sobre el mateix.

• Que aquest col·lapse, atenent als precedents i a la disparitat de forces en l'escena geopolítica internacional, és probable que discorri per un camí d'enfrontament i competència bèl·lica, segons "la llei del més fort", mentre les elits intenten mantenir el control i conservar els seus privilegis a costa dels més pobres.

• Que aquest enfrontament pot derivar en una guerra generalitzada o en diversos i consecutius enfrontaments bèl·lics simètrics i asimètrics (terrorisme, escamots, sabotatges, etc.), tant en l'interior dels països, com entre ells, i en els quals és probable que s'utilitzin algunes de les nombroses armes nuclears que existeixen avui en dia en el planeta, així com altres tipus d'armes de destrucció massiva conegudes o desconegudes actualment (químiques, biològiques, nanotecnològiques, etc.), la qual cosa podria suposar la ràpida extinció de l'espècie humana.

Si els arguments tècnics no t'acaben de fer el pes, potser ho veuràs més clar a través d'un conte:

Vet-ho aquí que una vegada, diversos ramats d'ovelles vivien en relativa simbiosi amb la resta d'ecosistema. S'alimentaven menjant les puntes de les herbes i quan acabaven l'herba d'una zona es movien; l'herba tornava a créixer, fertilitzada amb els seus excrements. Va arribar un dia en què una jove ovella va provar de menjar-se l'arrel de l'herba juntament amb la punta; això era natural, tal i com cada nova generació experimentava amb noves possibles fonts d'aliment. Va resultar que les arrels també eren comestibles: de cop i volta hi havia el doble de menjar a dins de la mateixa zona, i tal i com més i més ovelles seguien l'exemple de la primera ovella, la població d'ovelles del ramat es disparava. Altres ramats adoptaren aquesta pràctica, per tal de no quedar-se enrere en la lluita per recursos i dominació. Tan sols alguns grups marginalitzats conservaren l'antic costum de menjar únicament les puntes de l'herba, i foren arraconats als confins de la plana.

Al cap d'unes quantes dècades, gairebé tota l'herba s'havia exhaurit, i els llocs on creixia s'havien desertificat. En aquest moment hi havia una superpoblació de sobredimensionades ovelles, que semblaven més saludables del que les seves antecessores havien semblat mai; un any més tard, milions de cadàvers d'ovelles omplien el desert, els òssos sobresortien entremig de la carn putrefacte. Aquesta carn podrida va contribuir a nutrir l'abrasador desert i una nova generació d'herba començà a germinar. Mentre l'herba s'estenia lentament encatifant el desert, algunes ovelles començaren a pasturar-hi. Aquestes eren les descendents de les que mai van començar a menjar-se les arrels.

Les ovelles que es menjaven les arrels foren part d'un experiment que funcionà durant un temps però que no va poder continuar indefinidament. La qüestió és si volem seguir les seves passes.

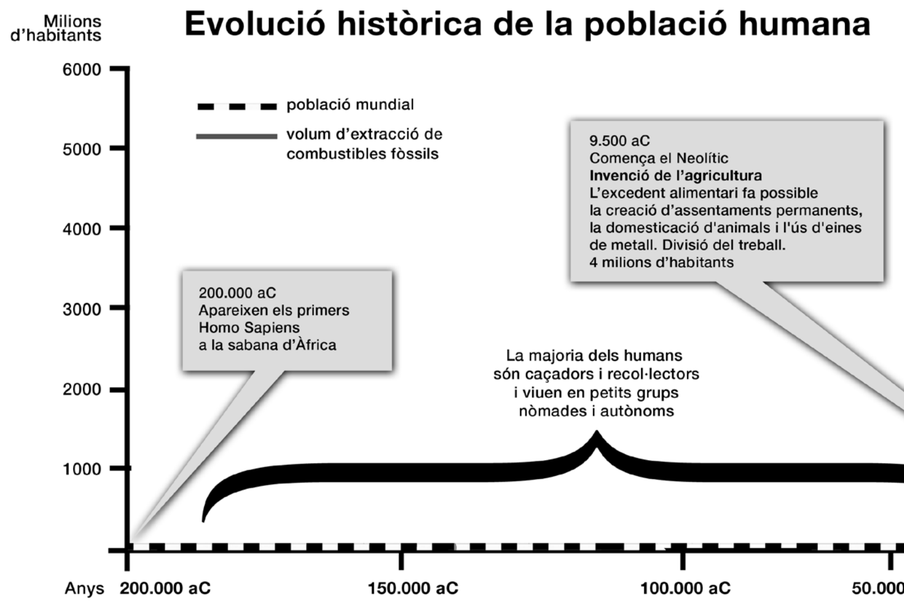

El creixement actual de la població, de la producció, de l'explotació de recursos naturals i la pol·lució, són processos exponencials. Els processos exponencials tenen un perill: el col·lapse final succeeix de la nit al dia, sense que sembli imminent el dia abans. Per exemple, si una planta creix exponencialment i cobreix un estany en 30 dies i sabem que dobla el seu tamany cada dia, resulta que el dia 29 sols hi ha mig estany tapat, però el dia 30, al doblar un cop més la seva mida, la panta cubreix l'altra meitat que quedava.

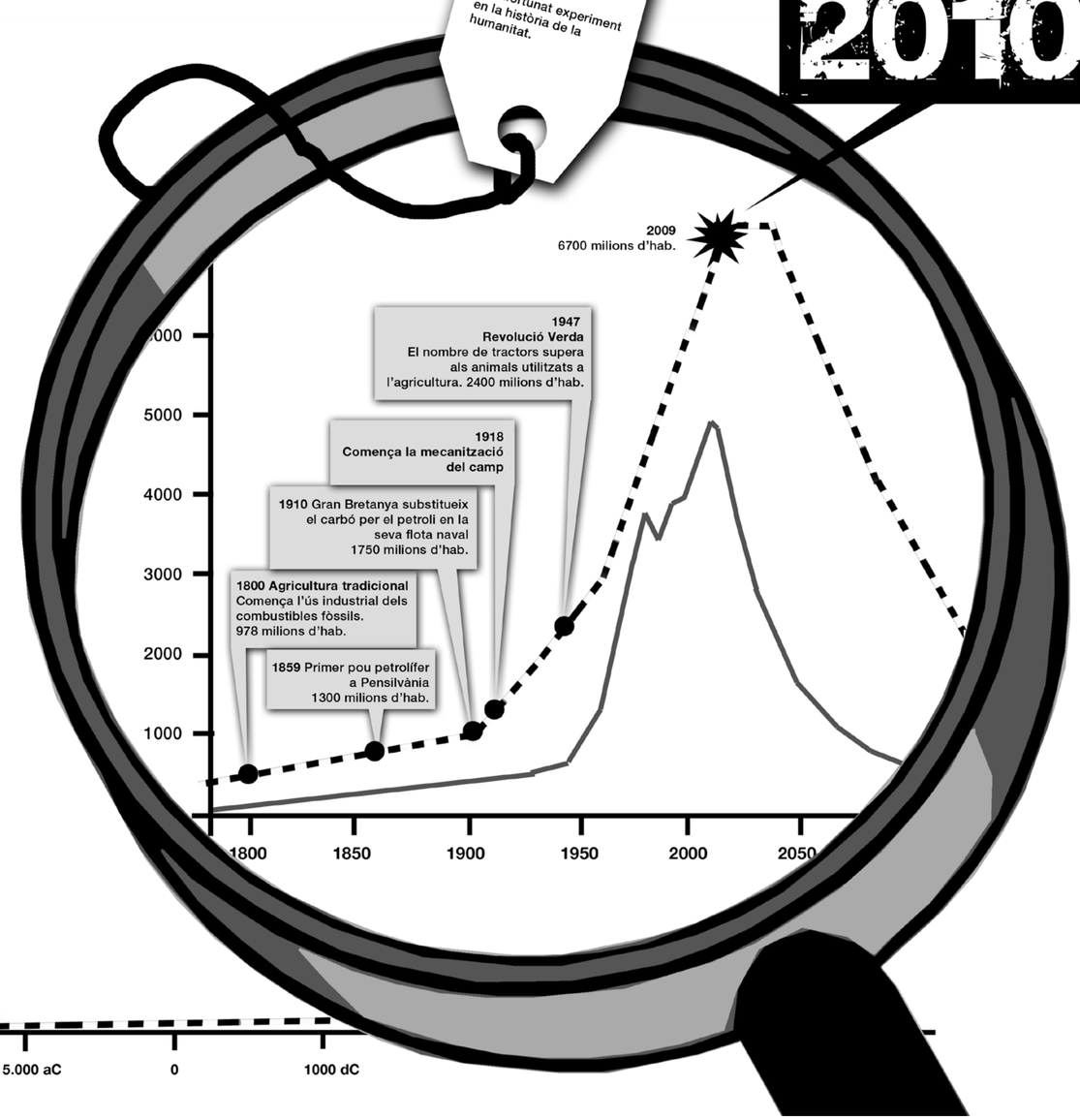

Estar al dia de les notícies és

BANAL

Llegeixes el diari a diari, segueixes les notícies de la tele o per la ràdio? T'has preguntat mai perquè ho fas? Amb quina freqüència passa que la informació que et propocionen els *mass media* altera els teus plans o et dóna llum sobre algun problema que has de resoldre? Potser les notícies del temps tindran algun cop aquest efecte, però la gran majoria de les notícies diàries són inertes, et dónen quelcom de què parlar però no et poden dur a cap acció amb sentit.

La importància d'una informació ve donada per les possibilitats d'acció que deriven d'aquesta informació. Així doncs, podem concloure que la gran majoria d'informació que rebem a través dels *mass media* és irrellevant per les nostres vides. No només això, la informació que ens ofereixen és fragmentada i descontextualitzada, és incoherent. Des que vivim en la cultura de la imatge, especialment des de l'aparició del televisor, preval la capacitat de moure informació a grans distàncies i gran velocitat, no de reunir-la ni explicar-la o analitzar-la. Els llibres per exemple, són un contenidor excel·lent per acumular, estudiar i analitzar organitzadament la informació i les idees. En canvi, els *mass media* tan sols són adequats per llençar-nos missatges que són substituïts ràpidament per missatges més nous. La velocitat d'aquest procés no permet ni requereix avaluació de la informació. Les seves notícies ens entretenen, poden calar en les nostres emocions, però no en la nostra comprensió o la nostra consciència.

Crec que enlloc de perdre el temps sent espectadors passius de les "notícies" dels mass media, seria millor protagonitzar les nostres pròpies notícies implicant-nos políticament.

Llei de la memòria històrica vs. crisi d'identitat cultural

Ja no cal patir pels nostres morts, o pels ideals esborrats a base de la letra, con sangre entra, la democràcia està completa amb la fantàstica Llei de la Memòria Històrica. S'ha fet justícia i ara ja no només es reconeixen els caiguts del bàndol vencedor, és hora de fer les paus després de tantes dècades enfrontades, no és així?

S'elaboren informes sobre l'impacte de la Guerra a ciutats on triomfà l'intent de Cop d'Estat o allà on s'aconseguí aturar, o es posen plaques informatives sobre el que van ser masies de grans burgesos o cases de la patronal catalana més rància. Tot commemorant la nostra rica memòria històrica –una mica amnèsica-.

Ens ha sobtat adonar-nos com es deixaven caure a terra edificis simbòlics dels Moviments Obrers del segle passat o es demolien directament tot especulant amb un terreny històric, mentre ens anaven –i sembla que va per llarg- retallant drets laborals bàsics.

Ens ha sobtat? No del tot.

De fet no és d'estranyar que es vulguin esborrar de l'ideari col·lectiu, no fos cas que alguna il·luminada volgués prendre com a referència sindicalistes de base o llibertaris insubmissos. No fos cas que els treballadors no es dediquin exclusivament a defensar-se sinó que volguessin retractar-se com el que són –o van ser; obrers combatius- i exigir, atacar directament les arrels verinoses que sentencien les nostres vides, començant per l'àmbit laboral.

I tornant a les arrels de l'article que ens ocupa. Està molt bé que s'exhumin fosses comunes, tota una batalla per a les famílies dels desapareguts, que poc a poc es veuen mínimament recompensats. Però ja va sent hora de que reclamem el reconeixement dels espais on es desenvoluparen activitats al marge del poder institucional –que tanta força va tenir al llarg dels s.XIX-XX- i que foren la base per a la formació educativa de gran part del moviment obrer.

Per tal de documentar la qüestió, parlem de Sabadell:

La iniciativa de l'Ajuntament de Sabadell de rehabilitar tot un seguit de Vapors Industrials, donant bombo a la patronal, es limita a ensenyar un tros de la punta de l'iceberg i no mostra, ni tan sols deixa entreveure, que la realitat sabadellenca dels s.XIX-XX és molt més complexa que això. I segurament s'excusaran dient que cal anar pas per pas, que no es pot fer tot de cop, però això ja ens ho coneixem, i és evident que darrera d'aquestes rehabilitacions existeix una intenció utilitarista, és a dir, nosaltres ja hem invertit –econòmicament, amb mà d'obra...- hem aportat el nostre granet de sorra, Sabadell ja té Memòria Històrica, prengueu exemple, les altres ciutats!

Mentrestant l'Obrera –espai en forma de cooperativa de treball on confluïren nombrosos sindicalistes- no és més que un ras que per no tenir no té ni rates.

Tampoc no es comenta –de fet quasi bé no se sap ni de l'existència- la destrossa que va patir l'Escola Lliure de l'Edgard Ricetti quan els feixistes es van fer amb la ciutat. Amb prou feines i insistència del seu ex-alumnat s'ha aconseguit posar el seu nom al Passatge on hi ha l'edifici de l'escola. I que sapiguem mai s'ha mostrat cap interès per part de l'Ajuntament d'explicar la tasca que es va dur a terme a nivell pedagògic en aquell indret.

És per això que considerem que aquesta llei, de memòria històrica, en té a mitges degut a la manca d'interès de les institucions de mostrar el complex entramat social que sempre ha existit.

Fent-la servir com un instrument per mantenir i no qüestionar aquesta democràcia, la única que ens pot mantenir salvats de que no es torni a produir cap mena d'anormalitat político-social en un futur...L'única que salvaguarda els nostres drets com a persones i ciutadans d'aquest meravellós Estat plural –que no és plural ni en les formes ni en el fons-. La Llei és un molt bon instrument que a part de servir per legitimitzar la ja esmentada ídil·lica democràcia, serveix per criminalitzar i dividir aquells que van més enllà del que institucionalment es considera com a correcte i adient de ser recordat.

Del que es considera adient a no caure en l'oblit, perquè poca constància hem pogut trobar sobre els guerrillers antifranquistes, comunistes de base o llibertaris –el que vindrien sent maquis- que es van deixar la vida o se la van jugar tot defensant els seus drets com a persones que no volien sotmetre la seva existència a la dictadura del silenci i la repressió. Silenci que encara avui perdura en l'àmbit oficial i que difícilment alçarà la veu si deleguem en els altres la explicació de la història, que sempre s'ha fet servir per encaminar als estudiants a uns interessos concrets –donar-nos copets a l'esquena per la meravellosa Transició Democràtica havent deixat morir-se al dictador al llit, entre d'altres- que ens inculquen a les escoles.

Així doncs, aquesta llei seguirà donant per parlar, sempre i quan analitzem detalladament la nostra història més recent i l'agafem i transformem la futura per adaptar-la a les nostres vides i les nostres inquietuds. No esperem que el senyor Garzón ens faci una llei a mida, fem-ne ús nosaltres, des de la base, de tu a tu, fent nosaltres mateixes la recerca històrica i creant debat social.

Canviarem la història...?

El poble té la paraula:

"Gràcies a CrisiTotal2010™ he deixat la meva feina com a funcionària. He passat de ser totalment dependent de l'estat a autogestionar la meva vida. He okupat un antiga casa que portava buida molts anys i he començat a treballar vers la sobirania alimentària, cultivant un hortet en un descampat de darrere la casa. També he organitzat una cooperativa alimentària de consumidors i productors en la meva vila."

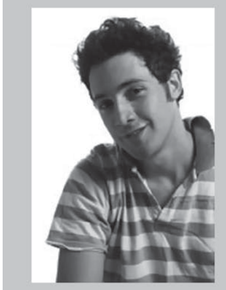

"Estava preparant-me per fer les proves per entrar al cos dels mossos d'esquadra quan vaig conèixer CrisiTotal2010™. Això va trastocar la meva vida donant-li un gir de 180º. Des de llavors, treballo en els moviments socials en campanyes antirepressives, i col·lectius de suport als presos, contra tota forma d'opressió i autoritat! Davant l'escassedat d'aliments que provocarà la CrisiTotal2010™ no podem permetre que els cossos policials segueixin preservant l'acumulació de riquesa dels rics."

Tu també pots contribuir a la CrisiTotal2010, ajuda a fer-la realitat!

CRISI TOTAL 2010

exemple d'acció directa aplicada a la memòria històrica

Mentre s'enfonsava el Titanic, se salvaven aquells que saltaven als bots salvavides.
D'altres es van quedar en el vaixell agitant el fulletó de la companyia que assegurava que el vaixell era "insubmergible". CrisiTotal2010™

Per què he robat al Zara??

Ja que avui aquí se'm jutja a través del Jutjat Penal núm. 1 de Manresa per un furt voldria parlar, en primer lloc, del concepte de robar. La felicitat es mesura en funció del que puguis comprar. Ja no s'ha d'esperar al judici final ni a la presa de la Bastilla o al Palau d'Hivern perquè gràcies al producte o al mitjà de vida que necessites, podràs ser feliç, aquí i ara. En això, el Capital ha sigut més llest, prometedor i convincent que totes les ideologies conegudes, religioses o polítiques. La societat només ens permet tres mitjans de subsistència: l'esclavitud assalariada, pidolar i robar. Quants d'aquests polítics, ja siguin hereus de la corbata o del pantaló de pana, se'ls acusa de lladres? Però jo, que no sóc ni política ni explotadora, i que tampoc em caracteritzo per l'astúcia delictiva tipus Enric Duran, em reservo pràctiques com la reapropiació i el dany a les cadenes multinacionals del cos únic. Reconec que el furt que avui se m'impugna no respon a una necessitat primària com menjar però el cert és que he preferit robar i divertir-me a ser robada i contribuir al més gran dels Imperis d'Explotació espanyols actuals que conec: Inditex.

Vull expressar que aquesta temptativa de furt no ha sigut indiscriminada, que directament pren un sentit, al meu entendre, des del moment en el qual es dóna a l'establiment Zara, la principal firma del grup Inditex que posseeix altres firmes com Stradivarius, Lefties, Pull & Bear, Massimo Dutti, Kidd's Class, Bershka y Bretos. Dir que el sentit d'aquest furt és inherent al concepte de sabotatge pel fet de ser un furt al Capital, al mateix Amancio Ortega, el propietari d'Inditex, el segon grup mundial de venda de roba. He pretès robar al que anomenen "democratitzador de la moda" però que hauria de ser titllat com a "perpetuador de l'explotació femenina". He volgut robar a l'Imperi que deu la seva impressionant expansió, tan elevada des dels periòdics econòmics, a un model de subcontractacions i economia submergida que explota a la Xina, Turquia, Alemanya, Espanya, Romania, Bulgària, Cambotja, Mèxic, Perú, Pakistan ... Parlo d'una multinacional que, per exemple, a Portugal paga 20 e al dia a famílies senceres que fabriquen entre 150 i 200 parells de sabates al dia; d'un ens de l'Ibex 35 que utilitza el treball infantil, imposa 16 hores de treball diàries sense descans setmanal i paga, evidentment, microsalaris als seus tallers clandestins repartits arreu del món. He mirat de robar al mateix responsable de l'explosió d'un taller (Spectrum Sweater Industries & Shahriar Fabries) a Dhaka (Bangladesh) que provocà la mort de 64 dones que estaven produint per Inditex. Aquests són pocs dels molts motius que em fan pensar que el Tractat d'Iniciatives Ètiques de l'ONU, on Inditext s'ha incorporat, és de pa sucat amb oli, de la mateixa manera que ho són totes les institucions que es diuen portadores d'una suposada justícia utilitarista.

Per què l'empresari més ric de l'Estat, amb una fortuna superior a les de la família Palanco o Botín, l'empresari que ocupa la cinquena posició en riquesa europea i la divuitena mundial a costa de l'explotació, és elevat socialment i visitat pel mateix president Zapatero en comptes de ser expropiat i penalitzat? Contràriament a això, per què a mi se m'imputa un frau essent aquest només falta en grau de temptativa, al no haver-se consumat, segons les seves pròpies lleis? I és que potser podré escollir entre una pena multa o la pena de localització permanent? Així doncs Senyories, Fiscal i Lletrat, aquesta és una mala estratègia! Les penes que imposen no són un remei contra els actes de rebel·lia. La repressió, lluny de ser un remei, o un pal·liatiu, no fa res més que agreujar el mal. Les mesures correctives només poden sembrar odi i venjança. És un cicle fatal. Aquesta jerarquia social i patriarcal no podrà ser sustentada eternament amb el consentiment i delegació d'aquesta "ciutadania" creada. Qui sembra la misèria, recull la ràbia. Per tal de destruir un efecte primer cal destruir-ne la causa, els furts, els sabotatges i la lluita continuaran mentre quedi un sol rebel social i desapareixeran quan cadascú segons les seves possibilitats i cadascú segons les seves necessitats pugui viure en plena llibertat, "agafant del munt".

Per l'Autogestió Generalitzada
Per l'Anarquia

Et sents estressat pels estudis
o la feina i la hipoteca
que resulten interminables?

CRISI TOTAL™ 2010

La crisi que estaves esperant.

"La publicitat ens fa desitjar cotxes i peces de roba, tenim feines que odiem per comprar merda que no necessitem". Fight club

Perquè els polítics no parlen de la crisi energètica?

Fa més d'un any que la Generalitat va fer públic "d'amagat" un alarmant informe sobre la crisi energètica. Dic "d'amagat" perquè en la presentació oficial de l'informe no va assistir-hi cap representant polític, i de mitjans informatius sols hi va assistir TV3, que tampoc ho va difondre.

Fets com aquest deixen constància de que els polítics estan al corrent de la crisi energètica, no poden al·legar ignorància.

D'entrada hi ha una raó molt simple i evident per la qual els polítics estan silenciant la crisi: els polítics no poden plantejar un problema pel qual no tenen cap solució, ja que llavors ningú els votaria en les següents eleccions. Els polítics són elegits per a curts períodes i per tant, estan motivats a aportar beneficis a curt termini, per tal de mantenir la seva butaca. Així doncs, és poc probable que els governs es plantegin adoptar pòlices energètiques per fer front al pic del petroli i la conseqüent escassetat. Si mai han fet cas al protocol de Kioto—que ja compleix més de 15 anys—com podem esperar que es prenguin seriosament fer front a la crisi energètica que suposa fer canvis molt més radicals?

Que els països productors de petroli i empreses petroleres no ens alertin de la crisi imminent tampoc té res d'estrany, doncs no volen que els estats importadors de petroli comencin a investigar altres fonts d'energia que podrien devaluar-lo.

La crisi energètica suposa la fi de l'etapa industrial-tecnològica que ha durat poc més d'un segle—un breu episodi en la història de la nostra espècie. Al llarg de la història, fins i tot les tendències més importants i evidents són obviades completament pels seus contemporanis, perquè els canvis que preveuen són inconcebibles. Aquest procés s'acostuma a denominar "problema de context extern": quelcom tan allunyat de l'experiència comú dels que viuen en un lloc i temps concret que no poden comprendre plenament la informació disponible. El bloqueig mental col·lectiu que impedeix la comprensió també s'acostuma a anomenar "dissonància cognitiva". Això ajuda a entendre perquè l'opinió pública de la nostra societat camina somnàmbula vers el futur.

És possible que formis part de la massa "aborregada" i no te'n hagis adonat

La realitat ve determinada pel consens—és a dir, per les masses. El que és possible o impossible es decideix col·lectivament d'acord amb el que la gent creu que és possible o impossible. El món que habitem no està fet únicament de fets físics o sensorials; aquests materials primigenis prenen significat com a signes, eines, costums,... a partir del seu context social, i el bosc de signes resultant és la més gran part del que volem dir quan ens referim a la realitat. Són aquestes condicions socials que creen als individus, incluint els valors que influencien les seves decisions; però, com que aquestes condicions són el resultat de decisions individuals, tan sols persisteixen perquè la gent decideix reproduir-les. Com és que això passa en condicions socials extremadament impopulars com ara la guerra, la pol·lució o la feina miserable?

En general, la gent pren les seves decisions d'acord amb allò que creu "realista", enlloc d'allò que desitja, i allò que considera realista depèn d'allò que els altres consideren realista. Així doncs, qualsevol ordre social depèn d'una mentalitat de masses, una psicosi col·lectiva—i no té cap garantia de funcionar d'acord amb els millors interessos d'aquells que el componen. És per això que la nostra realitat difereix significativament depenent del tipus de massa a la qual pertanyem:

• 1r tipus: Massa "aborregada" (al·letargada)

Massa formada per gent que no es reconeix a si mateixa com a part d'una massa, sinó que es consideren persones sobiranes; però casualment treballen, consumeixen i habiten de la mateixa manera que milers o milions d'altres persones. Tendeixen a veure la realitat com a fixe i immutable. Aquesta massa no és menys poderosa que una altra, però el seu poder mai és exercit de forma conscient. Aquest tipus de massa es caracteritza per la seva inhabilitat de qüestionar els seus propis supòsits i la total negació de responsabilitat per les seves accions (amb les seves famoses justificacions "jo tan sols estic fent la meva feina" o "tothom fa igual"); 80 milions de persones mirant la televisió en acabar la jornada laboral és un exemple d'aquest tipus de massa en acció.

• 2n tipus: Massa seguidora

Aquesta massa és conscient de la seva existència però no del seu poder. Un bon exemple d'aquest tipus és la massa de seguidors d'un esdeveniment esportiu o qualsevol altre tipus d'entreteniment. El que fa interessant aquests esdeveniments no és la suposada principal atracció, sinó l'atmosfera generada per la massa. La prova d'això és la decepció que suposa la manca d'assistència en un esdeveniment. Tot i així, els membres d'aquestes masses no es veuen a si mateixos com els autors de les situacions que creen. Són els seus diners, la seva atenció, el seu interès que ho fan possible, però ells atribueixen aquest poder a forces alienes—els organitzadors, els promotors, el Barça o els Estopa. A vegades aquestes masses van més enllà del que s'espera d'elles i fan "esports de carrer" com ara els hooligans del futbol. Aquesta gent no es limita a ser espectadora i a seguir les instruccions com autòmats. Participant en baralles, provocant disturbis i confrontacions amb la policia... aquesta gent està iniciant les seves pròpies activitats, i passen a formar part del 3er tipus.

• 3r tipus: Massa activa

Massa que és conscient del seu propi poder en determinar la realitat. Aquesta és la massa com a protagonista, com a subjecte enlloc d'objecte. Malgrat duguin a terme activitats violentes o desagradables, la seva mala conducta és contagiosa, evidenciant com estan de putejats/des i les seves ganes de trencar amb la simple passivitat. Això no vol dir que tota massa rebel valgui la pena, però val a dir que en una societat basada en la segregació i la passivitat, tota activitat autodeterminada col·lectivament és seductivament subversiva. Tot i així, una massa que té consciència del seu propi poder no és necessàriament alliberadora per a aquells que la formen. Com a massa, poden ser lliures de la dominació d'altres masses, però això no és garantia de que qualsevol persona a dins la massa sigui lliure dins la mateixa. Els individus conscients que són poderosos quan s'uneixen, no son sempre conscients de la part que cadascú posa en crear aquest poder, i no tenen perquè saber com fer-ho per participar en l'aplicació del poder. Les masses són vulnerables a l'autoritat, a ser controlades per forces alienes en la mesura que cada participant no sap com aplicar el seu poder dins del grup.

• 4t tipus: Massa activista

Massa d'individus conscients de que la massa no és més que la suma de les seves decisions individuals, i prenen les decisions d'acord amb això. Com a exemple d'un microcosmos dins d'aquesta massa, tenim el grup d'afinitat d'activistes polítics, on les decisions són preses per consens entre un grup d'amics que han desenvolupat conjuntament la seva pròpia concepció del que és significatiu amb l'hàbit d'actuar-hi decisivament. En aquest context, on la realitat és determinada conscientment i col·lectivament, la llibertat d'una mateixa és la suma de la llibertat de tota la resta, i no un estret espai abandonat en els marges. Aquests petits grups d'individus en estreta relació poden generar ràpidament noves realitats en l'imaginari col·lectiu i esdevenir una olla de pressió de transformació social.